

Een week lang zal Den Haag overspoeld worden door de deelnemers aan de Invictus Games. Nadat het twee keer uitgesteld moest worden, gaat op 16 april de vijfde editie van het internationale sporttoernooi voor veteranen van start. Bij de wedstrijden op en rond het Zuiderpark staat de ware Olympische gedachte centraal: meedoen is veel belangrijker dan winnen: “Een medaille zou leuk zijn, maar het gaat erom dat we zover zijn gekomen.”

door Linda Huijsmans

Invictus Games

Van rolstoelrugby tot handboogschieten en van zitvolleybal tot indoorroeien; een week lang zullen vijfhonderd atleten uit de hele wereld meedoen aan de Invictus Games. Dit internationale sportevenement is het initiatief van prins Harry, de Duke of Sussex, en is bestemd voor militairen die fysiek of mentaal gewond zijn geraakt. De eerste editie werd in 2014 in Londen gehouden. Na de VS, Canada en Australië zouden de Games in 2020 naar Den Haag komen.

Voorzitter Mart de Kruif weet nog precies welke dag het was dat hij moest besluiten om ze niet door te laten gaan. “Dat was op 19 maart 2020. Binnen twee weken waren we allemaal overvallen door Covid, en de vooruitzichten waren slecht. Voordat we zouden beginnen met het opbouwen van de evenementlocaties moesten we een besluit nemen. Dat was moeilijk, want ik wist dat we onze sporters zouden teleurstellen, maar tegelijkertijd was het ook niet moeilijk: de hele wereld ging op slot, we konden niet anders.”

De eerste versies van de Games waren groots maar duur geweest. Het heeft er zelfs even op geleken dat de editie van 2018 in Sydney de laatste was geweest. Maar Mart de Kruif en zijn collega's bedachten een editie die compacter en bescheidener in omvang is. Met een budget van rond de 17 miljoen euro kan gesport

worden op locaties op of in de buurt van het Zuiderpark in Den Haag. Alle extra's, zoals congressen, zijn geschrapt en de organisatie ligt in handen van een klein team professionals dat wordt ondersteund door vele vrijwilligers.

Uitlaatveld

Vijfhonderd deelnemers lijkt heel weinig, maar voor deze groep is dat echt het maximum, zegt De Kruif. “Onze deelnemers zijn fysiek of psychisch kwetsbaar. Ze kunnen weinig prikkels hebben, niet te veel lawaai om zich heen verdragen en ze vermijden grote massa's mensen zoveel mogelijk.” Daarom zullen er stilleruimtes ingericht worden, wordt er geen vuurwerk afgestoken en is er een groot uitlaatveld voor de hulphonden. Ook de disciplines waarin de atleten uitkomen, zijn aangepast aan de doelgroep. “Boogschieten bijvoorbeeld is een sport waarbij rust en concentratie belangrijk zijn, terwijl de Driving Challenge juist de kans biedt om lekker rond te scheuren op een rulle zandvlakte.”

Deelnemen is belangrijker dan winnen of, zoals Mart de Kruif het verwoordt: “De sporters gaan voor de relatieve prestatie, niet de absolute prestatie. Het gaat niet om records of medailles, maar om het feit dat ze er zijn.”

www.invictusgames2020.com

Susanne Daalhuizen (40) doet mee aan de sprintnummers en indoorroeien

ED O'MAHONEY FOR INVICTUS 2020

voelen. Ik laat het over me heen komen. We hebben dat ook geoefend. Zo zijn we naar Zandvoort geweest toen Max Verstappen daar zijn Formule 1-wedstrijd reed. Die dag was pittig, met al dat lawaai, al die mensen, al die indrukken. Je krijgt zoveel prikkels, ook teamgenoten met PTSS hebben het dan zwaar, maar we letten op elkaar. Op een gegeven moment liep ik even weg van de tribune en opeens dook een van onze psychologen naast me op. Het was fijn dat hij er was.

In 2020 had ik besloten dat ik niet meer mee wilde doen. Ik kreeg MS nadat ik al uit dienst was, waardoor ik voor mijn gevoel niet bij de Invictusfamilie hoorde. Ik was de enige die dat vond, maar ze respecteerden mijn beslissing. Voor de editie van 2022 werd ik opnieuw gevraagd en ik had het team zo gemist dat ik meteen ja heb gezegd. Ik verheug me op alles wat ik bij de Invictus Games ga meemaken, maar het meest op de estafettewedstrijd. De euforie die je samen kunt delen als de wissels goed gaan, als iedereen op zijn best loopt. Dat is zo gaaf.”

Ton de Haan (50) doet mee aan rolstoelbasketbal en zitvolleybal

ED O'MAHONEY FOR INVICTUS 2020

geen energie. Daar begon langzaam verandering in te komen toen ik gevraagd werd mee te doen met de centrale trainingen van het rolstoelbasketbalteam in het Militair Revalidatiecentrum in Doorn. Door de trainingen werd ik sterker, maar het was vooral het contact met anderen die in hetzelfde schuitje zaten, waardoor ik voorzichtig uit mijn isolement kroop. Daar ontmoette ik mensen die weten wat je hebt meegemaakt. We weten wanneer we elkaar moeten oppoppen of juist even met rust moeten laten. Een blik is vaak genoeg.

Dit jaar kan ik er meer uithalen, omdat het beter met me gaat. Ik verheug me het meest op de openingsceremonie. Dat is het moment waarop ik vol trots aan de wereld laat zien wat we bereikt hebben. En we laten alle veteranen zien wat er mogelijk is: wij hebben ook in jouw schoenen gestaan en kijk eens waar we nu zijn. Het ging met vallen en opstaan, maar we zijn er gekomen.”